

men fordi det synes mig saa rimeligt og naturligt, at dette Ønske imødekommes. Dersom en Afløsning kunde finde Sted nogenlunde paa det Grundlag, der er foreslaaet i et Andragende fra ca. 3,000 Ydere i Holbæk Amt — nemlig at Afløsningssummen blev beregnet efter Gennemsnittet af de sidste 24 Aars Kapitelstakster med Udskydelse af de to højeste og de to laveste Takster, og at Yderne kunde faa Valget mellem at indbetale den saaledes beregnede Afgift kontant eller forrente og afdrage Beløbet med $4\frac{1}{2}$ pCt., hvoraf $\frac{1}{2}$ pCt. Afdrag og 4 pCt. Rente —, kan jeg ikke tro, at Afløsningen vilde møde stærk Modstand fra nogen Side; den vilde tværtimod være til Gavn for alle Parter.

Jeg skal dernæst tillade mig at rette en lille Henstilling til den højtærede Minister for offentlige Arbejder. I Jernbaneloven af 1908 findes optaget et Forslag om en Jernbane fra Frederikssund til Næstved. Den er foreslaaet ført over Hvalsø Station. Jeg kunde nu ønske at henstille til den højtærede Minister, om det ikke vilde være formaalstjenligt at føre den over Tølløse i Stedet for over Hvalsø. Jeg skal ikke komme ind paa nogen egentlig Begrundelse heraf, men blot sige, at en Undersøgelse sikkert vil vise, at man ved at føre Banen over Tølløse vilde opnaa, baade at Anlæg og Drift blev billigere, og at Tilknytningen til andre Baner blev mere praktisk og bekvemmere for de rejsende.

Blandt det indkaldte Sikringsmandskab er der i Løbet af det sidste Aars Tid faldet et ikke ringe Antal Straffe. Oprindelsen til mange af disse Straffe maa søges i den ganske meningsløse militære Hildepligt. Lad gaa, at Soldaten skal være høflig, skønt Høflighed i og for sig ingenlunde er saa værdifuld en Egenskab, men at Soldaten skal hilse paa alle de Snore og Skulderstropper, han møder paa sin Vej, forekommer mig at være meningsløst. Og det er det, han skal. Det kan ikke være Personerne, han skal hilse, for dem kender han i de fleste Tilfælde ikke. Jeg tror, det vilde være en fortjenstfuld Gerning af den højtærede Forsvarsminister at tage Initiativet til en Indskrænkning af den militære Hildepligt. Og jeg kan ikke tænke mig, at de militære Befalingsmænd kunde have noget større derimod. Man kan ganske vist sige, at det er et underordnet Spørgsmaal. Ja, men hvor tidt er det ikke netop de underordnede Spørgsmaal, der afstedkommer de største Kvaler? Der sidder f. Eks. et lille Selskab af ind-

kaldte ældre Soldater, maaske Mænd i 30erne, paa et Traktørsted, og en ung Løjtnant kommer forbi. Selskabet bliver siddende, ser ham maaske ikke eller lader, som det ikke ser ham. Han standser og spørger med alvorlig Røst, om de ikke har lært at hilse, og forlanger saa deres Numre. Soldaterne ved, at det betyder Anmeldelse og Straf, og Oprørsaanden kommer op i dem. De nægter at opgive deres Numre. Dette fører til alvorlige korporlige Sammenstød mellem Parterne, maaske bliver Løjtnanten slaaet i Jorden. Resultatet af Historien bliver Forbedringshus eller Vand og Brød i lange Baner for disse Soldater, alt sammen paa Grund af den meningsløse Hildepligt. Eller lad mig nævne et andet Tilfælde, som er af mindre alvorlig Art — et Tilfælde, som jeg ved er passeret, hvad det førstnævnte ogsaa i sin Helhed er. Der sidder et Par menige Sygepassere i et Hotel og spiser til Middag. Saa kommer der en ung Løjtnant ind. Da de to Sygepassere ikke hurtigt kommer op og indtager Retstilling, tiltaler han dem i en brøsig Tone og lader dem høre, at de viser Mangel paa Høflighed. Men i dette Tilfælde skrider Værten ind, det civile Element har her Overtaget. Han henvender sig til Løjtnanten, beder ham om at forlade Lokalet og meddeler ham, at han ikke ønsker at se ham mere.

Alle disse Sammenstød paa Grund af den militære Hildepligt forekommer mig at være til lige liden Fornøjelse og lige stor Skade for begge Parter, baade Officerer og menige. Og saa kan Hildepligten jo i Virkeligheden slet ikke gennemføres. Der er ingen indkaldte af det gamle Mandskab, som hilser hverken paa Underkorporaler eller Korporaler. Jeg ved godt, at det bliver indskærpet af Overkommandoen, at de skal hilse, og at det bliver indskærpet Befalingsmændene, at hvis Mandskabet ikke hilser, skal det paatales. Men Mandskabet hilser ikke, og Befalingsmændene paataler ikke dette. Jeg synes, at et saadant Forhold er i høj Grad uheldigt for hele Etagen. Det vilde være naturligt og rigtigt, at Soldaten hilste paa alle sine foresatte, det vil sige paa alle de Befalingsmænd, som han stod i et personligt eller tjenstligt Forhold til, paa sin Delingsfører, sin Gymnastiklærer, sin Kompagnichef, sin Bataillonschef o. s. v. Men lige saa naturligt vilde det være, at han blev fritaget for at hilse paa alle de Befalingsmænd, som han ikke kender, og som han ikke skal kende. Jeg kan ikke tænke mig, at